

ВЕЛИКИЙ РОСІЙСЬКИЙ РОМАН

Віктор Єрофєєв

Рожева Миша

Невеликий магічно-політичний роман
для дорослих з докладним описом
підводної імперії Цар-Дна, написаний
від імені II-річної російської
дівчинки Марусі Менделєєвої

Роман

Харків
«ФОЛІО»
2018

Розділ 1

ПРОЩАВАЙ, МОЄ КРИХІТНЕ ЖИТТЯ!

Люди! Збулося! Грім гримить, земля трясеться, піп... Збулося велике російське пророцтво! Піп на курці мчить, попадає йде пішки, чеше попу гребінцем! Збулося! Завертай, мужик! Уві сні і наяву весь глобус зхитнувся, здурів, злетів з котушок. Куди ти мчиш, Америко? Агов, Європо! Росія вже нікуди не несеться, але зате задкує раком. Мусульмани, ать-два! Китай, дай на чай! На що жити? У кого вірити? Люди! Зруйновано все, що могло впасти, потонули всі, хто вмів і не вмів плавати!

Так казав мій тато. Розмахуючи руками.

Він потонув. І мама — теж.

В однієї сучасної російської дівчинки потонули в морі мама і тато. Дівчинка сміливо вирушила в підводне царство на саме Дно. Вона вирішила врятувати батьків від вічної смерті, повернути їх на Землю. Без батьків вона ж залишилася круглою сиротою!

На Дні з нею трапилися всякі злі пригоди. Подолавши безліч поневірянь, вона сама потрапила в клешні Смерті, в якості якої працював на дні Краб-Велетень, схожий на морський порт з десятками підйомних кранів.

Не який-небудь безглуздий Кощій Безсмертний зі старої казки, а величезний блискучий посланець майбутнього взявся шматувати дівчинку... За ним водилися різні клички. Чим страшніша нечисть — тим більше кличок! Деякі китайці, з тих, що жили на Дні, жахаючись, називали це чудовисько Шанхайською Примарою.

Коротше, цією дівчинкою була я, і сльози відчаю пирснули саме з моїх очей.

Коротше, коли Краб-Велетень з червоно-помаранчевим панциром стиснув мене потужною клешнею, я так злякалася, я *так* злякалася, що навіть опісялась! Але я навіть не помітила, що опісялась. Тому що я страшенно злякалася. А коли раптом відчула, що я опісялась, мені не було соромно. Тому що на моєму місці ви б усі опісялись...

Злякано пробігло переді мною все моє крихітне життя від щасливого світанку до самого дна. Стоячи на волохатих, тремтячих від злості, але при цьому міцних ногах, вилупивши очі-перископи, ВІН почав душити мене перед тим, як відправити в смердючу пащу.

І ось я вже в його смердючій пащі, зараз він мене порве!

Прощавай, моє крихітне життя! Я хрипко кричу:

— МамоOOOOOOOOOO!!!

Я вже відключаюся. А в голові стукає:

— *Як же так? Кінець? Як же так?..*

Розділ 2

СИИИ... ГРУДЕНЬ У МОСКВІ

— Сиий! — присвиснула Рожева Миша. — Мене аж у піт кинуло! Але ж ти уві сні *лише* впісялася?

— Що?

— Ну, те, що ти не обкакалася!

— Ні, тільки обпісялася.

— Сиий! А ти помічала, що тварини, включаючи людей, пісяють із задоволенням, а какають з мукою?

— Сиий! — передражняю я Мишу. — Чому ти сьогодні така груба?

— Настали грубі часи. Інших не передбачається. Коли у тебе закінчується дитинство? Сиий?

— Сама ти Сиий! — розсердилася я.

У неї це «СИИИ!» існує у всіх видах: окличному, запитальному, прохальному, наказовому — головний присвист її мишачої мови.

— Подивись на годинник! — закликала мене Рожева Миша. — Де бабусині стрілки? Де твій будильник розміром з вигодуваного кроля? До кінця твого дитинства залишилась пара тижнів.

— Як же я все встигну?

— Ти стоїш над самим обривом казки.

— Кінець обірваний. Я зараз кинуся вниз.

— Як ти опинилася на морському дні?

— Мої батьки не захотіли зустрічати Новий рік у Москві.

— Сиий! Докладніше!

Рожева Миша нюхає клавіатуру комп'ютера, як шматок смачного сиру:

— Я сповнена натхнення! Знаєш, я більше за все на світі люблю сир Грюер! Ах, Грюер, Грюер... Сиий! Я готова роками терти про

сир! Коли мені страшно або весело — я завжди про сир... Грюєр — це краще музики Моцарта! Навіть самого сонця краще! Ементаль теж підходить! Одна лише голова Ементалья важить близько сімдесяти п'яти кіло!

— А я... Якби моя воля, я б усім на світі подарувала по хом'ячку, — вставила я.

— Але хом'ячків не можна перевозити через кордон, — зауважила Рожева Миша. — Втім, із сиром теж затримки на кордоні. Кладучи руку на серце, я все ж таки більше за все люблю Пармезан!.. Уявляєш? Давай напишемо книжку!

— Про сири? — пхикаю я. — Я бачу, ти Пармезан любиш трошки більше, аніж мене.

— Ти що! — злякалася Миша. — Не наступай мені своїми словами на лапи! Це боляче! Ні, книжка не про сири... Вона про Цар-Дно! Про безмежну підводну імперію!

Миша негайно занурилась у замисленість.

У вікно світить жебрацьке грудневе сонце. Рожева Миша потирає лапки:

— Почнемо, Марусю?

Жмурить очі, дивлячись у вікно:

— Цьому сонцю так і хочеться подати милостиню.

— Ми не в червні! — киваю я головою.

— Твої батьки подають жебракам милостиню?

— Тато — так, коли стоїть у заторі. А мама свариться: це не жебраки, а мафія!

— Навіть, якщо вони безногі?

— Мама переконана, що вони ховають ноги під собою...

— А чому твої батьки не захотіли святкувати Новий рік у Москві?

— Ну, це ціла історія! — Я сплескую в долоні. — Для цього треба зазирнути в татову голову.

Розділ 3

КРЕМЛЬ

Мій тато — Особлива Думка. У нього на все-все-все є особливий погляд. Кожний ранок, який у нього починається не раніше обіду, він читає за столом жажливі новини, із задоволенням заїдаючи їх яечнею з двох яєць з помідорами і хрусткими грінками або гречаною кашею з молоком.

— Ідіоти! Варвари! Раби! Покидьки! Сучі діти! Наївні люди! — чуються його особливі вигуки.

Таке враження, начебто він щоденно дивиться пригодницький серіал про папуасів Нової Гвінеї. Раніше, коли мене ще не було, він висловлював Особливу Думку скрізь, де лише хотів: по телевізору, на радіо, в часописах. Тепер, як він каже, свобода скулилася, але він усе одно залишився «майстром на всю голову». Між тим навіть у татовій голові перед Новим роком коївся сполох. Мій тато такий розумний, що навіть дурнуватий. Бо ж до Нового року залишилось трохи більше тижня. Але незрозуміло, з ким його зустрічати.

Якщо піти до Іванових, *міркувала татова голова*, там смачно нагодують і є гарна випивка, але Іванови мають злу кішку Жучку. Так, *Жучка!* Вона дряпається! Останнього разу вона порвала іскристі панчохи моєї дружини Олени Петрівни. Ну їх в болото!

З іншого боку, *крутила головою татова голова*, якщо піти до Гончарових, там, звісно, весело, але там можуть чіплятися до Олени Петрівни, вона красуня. Примусять її курити на холодному балконі, обіллють шампанським... Тоді під ранок я буду змушений бути боягузом або з кимось битися.

Звісно, можна піти до Водостоківих. Але там засідка: може початися розмова про гроші. Я їм винен. Скільки? Багато! А грошей нема. А в кого вони сьогодні є? І взагалі це хамство з їх боку розпочинати в Новий рік розмову, хто кому винен.

Я б залюбки зустрів Новий рік з Петрухіним, але в нього неможливо не напитися і не виставити душу навстіж. А це за теперішніх часів небезпечно. Хіба мало чого в душі знайдеться недозволеного?

З сьомого боку... Я збився з рахунку! Сьомий бік — це мрія! Піти на Новий рік до академіка Гуля! Престижна компанія. Професори, хірурги, стоматологи, дерматологи. П'ють рожеве шампанське. Але вони нас зазвичай не кличуть до себе!

Залишаються Носкови... У Носкова дружина — українка! То й що? — *обурюється татова голова*. — Боже, як змінився світ! З усіх шпарин лізе війна!

Є в мене дружок, генерал Петров. От би до нього! Петров — людина майбутнього. Всі військові брешуть, від солдата до генерала. Але генерали брешуть гарно. В наступному році, каже Петров, ми будемо пити горілку на берегах підкореної Темзи. Для цього, пояснює, треба вбити триста тисяч чоловік... Мені не шкода, звісно, *крутиться в татовій голові*, на те вони й солдати, щоб загинути за вітчизну, але це все ж таки велика війна, і я внутрішньо не готовий до такого кровопролиття.

А моя дружина Олена, *насторожується татова голова*, кричить із спальні: пішли зустрічати Новий рік до моїх подружок! Вони не українки! Вони просто наші вітчизняні дурепи.

Ми з Леною маємо зв'язки з лібералами. Та цим не догодиш! Вони всім незадоволені, окрім себе! Василь Аркадійович працює в приватному банку і дуже незадоволений, що в країні повний крах. Це, кричить він, злочин! Ось так прийдеш до нього на Новий рік, а він все крах! крах! і стане лякати розтином країни... Ніякої радості від його чорної ікри не буде!

У запасі є родичі, *хитає головою татова голова*. У них, на крайній випадок, можна зустріти... Дядько Володя, він постійно мовчить. Його син Костик воцерковлений і тримає піст, на Новий рік манну кашу на воді їсть. Його дружок Павло чомусь приймає мене за єврея. І от з ним цілу ніч будемо тягатися: єврей я, неєврей.

Звісно, цікаво, *ностальгує татова голова*, як буде зустрічати Новий рік мій колишній співкурсник Максим Гусак-Компотов! Макс відомий мільйонам телеглядачів своєю закоханістю в Президента. Зате про Америку каже, як про скаженого собаку. Я теж тепер не великий прихильник Америки, і взагалі англосакси мене засмучують, але все ж таки я не кваплюсь знімати свої американські джинси!

А вчора вночі, *довіриливо зітхнула татова голова*, взагалі нісенітниця... Наснилось мені: дзвонить телефон. Кажуть співучим жіночим голосом:

— Іване Іллічу, вас запрошує в Кремль на зустріч Нового року сам Дід Мороз. В тісній компанії. Лише десять кращих людей Росії і ви зокрема.

— Мене? В Кремль на ялинку? Облиште мене розігравати!

— Помилуйте!

— Я ж зовсім не кращий! Я, можливо, не самий поганий, без екстриму, але й не кращий.

— Вас чекають у Кремлі!

— Та навіщо я їм здався?

Мовчання.

— Як приходити, самому чи з Леною?

Але жіночий голос уже роз'єднався. Я думав-думав, вирішив — піду з Леною. Вона, звісно, в космос не літає, але як *моє кохання* залишити одну на Новий рік!

Нарядилися ми з Ленкою, як могли, поїхали на тролейбусі в Кремль. Заходимо. Нас Снігурка зустрічає: колготи з малюнком морських водоростей.